

Nemere István

Időhajó

Nemere István

Időhajó

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2023

ISBN 978-963-453-806-6

Írta: Nemere István

Borítót készítette: Tordai Gábor

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,

a nyomda alapításának 141. esztendejében, 2023-ban.

A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Tartalom

Előszó	7
Első rész Felkészülés	8
1.	8
2.	20
3.	23
4.	25
5.	28
6.	43
7.	47
8.	50
Második rész Indulás	52
1.	52
2.	58
3.	61
Harmadik rész Merülés	71
1.	71
2.	77
3.	79
4.	82
5.	91
6.	93
7.	103
Negyedik rész Irány a múlt	112
1.	112
2.	118
3.	120
4.	129
5.	131

6.	139
7.	140
Ötödik rész Tovább, tovább!	144
1.	144
2.	152
3.	153
4.	155
5.	159
6.	161
Hatodik rész Pusztulás	175
1.	175
2.	185
3.	186
4.	187
5.	191
6.	192
7.	196
Hetedik rész Menekülés	199
1.	199
2.	201
3.	204
4.	208
5.	210
6.	214
7.	216
8.	218
9.	220
10.	221
11.	222
12.	224

Előszó

A jövőben játszódó könyv két célt szolgál. A szerző szeretné egyfelől bemutatni a jövő általa elképzelt társadalmát, amely a mainál értelemszerűen jobb lesz, és már nem kötődik a jelenleg érvényes világképekhez, uralkodó eszmékhez vagy vallásokhoz. Víziója szerint abban a világban az embereket más célok is mozgatják, ezek között a legerősebb a kozmosz megismerése, a felfedezés vágya, akarata.

Másfelől pedig bemutatja az olvasóknak, hogy a Földtől távol is élhetnek emberek, akiknek vannak egyrészt régi emberi törekvéseik, érzelmeik, vágyaik, másrészt viszont már nem tapadnak oly szorosan a Földhöz, őket már kozmikus eszmék hatják át.

Az izgalmas regény lényegében egy űrhajó története. Abban a korban az emberek már igen nagy energiák bevetésével képesek nem csak a térben haladni, de az időben legalább hátrafelé, a múltba is eljutni, miközben új dimenziókat, vagyis más tulajdonságú tereket is felfedeznének. Ezért épül az időhajó, amely egy hajdani tudós elme, bizonyos L. Ron Hubbard nevét viseli.

A könyv elején az olvasók végigkísérhetik, hogyan épül fel a hajó és hogyan áll össze a legénység. Különleges feladathoz különleges emberekre és nagyon értelmes robotokra van szükség. Aztán tanúi lehetünk annak, hogyan indul az időhajó első útjára, hogyan hatol be a kozmosz múltjába, hogyan kísérli meg áttörni egy szomszédos dimenzió falát...

Első rész

Felkészülés

1.

Adam kilépett a gyorsliftből és azonnal jobbra fordult. Talán azért, mert a lifttel szemben rögtön megpillantotta a kis táblát: KRONOMAT. A nyíl jobbra irányította. Az üvegfalú folyosó – mostanában ez a divat, persze csak bentről kifelé átlátszó, idegenek a folyosóról nem pillanthatnak be az intézmény munkájába – egy széles ajtóba torkollott. Adam kivette zsebéből a lenti portán kapott látogató-mágneskártyát, a kis nyílásba helyezte. Az ajtó hangtalanul nyílt, ő pedig belépett.

Géphang kérdezte, kit keres. Mondta a nevet: Ivan Markov. A gép szenvtelenül, a kedvesség vagy udvariasság legcsekélyebb hangsúlya nélkül megadta a helyiség számát. Adam hamarosan belépett egy kellemes szobába. Itt minden úgy nézett ki, mint a Földön. A mesterséges gravitáció berendezéseit – mint errefelé másutt is, gyakorlatilag minden épületben – az alagsorban helyezték el. A gondos kiegyensúlyozás következtében ugyanakkora volt Adam testsúlya, mint a Földön, de a liftek is ugyanúgy gyorsultak, a leendő tárgyak is úgy koppantak a padlóhoz, és mindenki könnyedén elfelejthette, hogy nem otthon van. Az „otthon” még Adam számára is a Földet jelentette. De hát egyre kevesebben vannak ilyenek. Észrevette mostanában, hogy ez a szó, ha társaságban elhangzik, már nem olyan egyértelmű, mint akár csak tíz éve is volt. Most már nemegyszer rákérdéznek a beszélgetőpartnerek, hol is van az az „otthon”. Ezt idegenkedve, sőt értetlenül fogadta, el is ámult párszor. Aztán sóhajtván belátta, hogy rohan az idő. Sokkal gyorsabban, mintsem az neki kényelmes, elfogadható, megszokható lenne.

Markov valahol az ötven és a hatvan között lehetett, persze nem igazán nézett ki annyinak. Őszült a halántéka, arcán a napbarnított bőr szinte feketének látszott. Emiatt ép fogsora valósággal vakítóan csillant Adam szemébe. Nem kellett bemutatkoznia. Markov is tudta, ki érkezik hozzá 2079. június 30-án délelőtt pontban 10 óra 20 perckor. Mások döntöttek így, és Adam ebbe nem szólhatott bele. Talán Markov sem.

Üdvözlöm, barátom – mostanában ez járta. Mióta Adam visszajött az űrből, mindenfelé csak „barátomnak” szólították. Pedig amikor elment, még hol a „pajtás”, hol meg az „öregem” volt a divat. Ami elég mókás volt, ha fiatal nőknek mondták, de már senki sem talált benne kivetnivalót. Markov helyet kínálta. A szobája egyik falát háromdimenziós űrtérkép borította, a másikon egy részletismertető projekt-tábla lógott. Adam csak a címét tudta elolvasni: „Kronomat-terv 2071” – aztán háttal neki helyet foglalt egy kényelmes fotelben. Markov leült vele szemben. Az űrtérkép meg az ő háta mögé került. Adam egyetlen pillanat alatt felismerte a naprendszer külső vidékét. A Neptunusz holdjait, a Plútót, a Charont és egy pár kisbolygót. Majd a tekintete a férfitra szegeződött.

– Rövidítsünk, jó? – kérte Markov, és mosolya lassan elfogyott. Ez már nem a nyájasságok ideje volt, bár a férfi joviális hangulatot sugárzott magából továbbra is. – Adam Narbon, harminckét éves, a tudományos űrflotta legfiatalabb parancsnoka, vagy ahogyan régebben mondták: hajóskapitánya. Két műszaki és egy humán diplomát szerzett, huszonzét éves korától van a kutatóflottánál, a leghosszabb idő, amit megszakítás nélkül töltött az űrben, két év volt.

– És az éppen most ért véget – jegyezte meg Adam, most ő sem mosolygott. Hirtelen belenyilallt: talán visszavonják a még ki sem mondott ajánlatot, ha kiderül, hogy kevés ideje maradt az akklimatizálódásra. Ez az egyik mániája a vezetésnek, a sok közül, hogy elegendő időnek kell eltelnie két hosszantartó kutatóút között.

Markov is erre gondolhatott, mert röpké mosoly szaladt át az arcán, amivel valószínűleg csak nyugtatni akarta Adamot:

– Semmi baj. Kap még egy kis időt, mielőtt beindulnak a gyakorlatok, a szoktatás. Úgy is mondhatni, az edzés. Feltéve, ha elfogadja az állást.

– Egy ilyen hajón másodtisztnek lenni nagy megtiszteltetés – mondta óvatosan. Most jutott eszébe, akik eddig közvetítették neki a felsőbb akaratot, sohasem mondták ki kereken, milyen posztra pályáztatják. Hol látnák őt a legszívesebben? Adam a teljesen új rendszerű, kísérleti hajón a második ember helyén látta magát.

Markov most nem mosolygott. Egy pillanatig nézte a férfit, a két szempár is találkozott, és nem engedték el egymást. Aztán a férfi nagyon természetesen mondta:

– A kapitány posztja még inkább az.

Adamnak a lélegzete is elakadt. Ez komoly...? De látta Markov szemén, hogy így van. Egy ilyen helyen nem tréfálnak. Ez túl komoly dolog. A Kronomat Projekt a kutatóflotta jelenleg legnagyobb beruházása. Most kezdte érteni, miért rendelték vissza eddigi hajóját tizennyolc nappal az expedíció tervezett vége előtt. Ha behunyta a szemét, még maga előtt látta a Plútón túli, meglehetősen sötét világot.

Gyorsan mélyet lélegzett. Ezt Markov is látta. Úgy is értelmezhetette, hogy ezzel Adam régi vágya teljesült. Pedig hát mindössze öt éve szolgált a flottánál, és a naprendszerben utazgatott ide-oda.

– Nézze, Adam, néhányan elleneztek is az ön kinevezését. Ezt jó tudni, mielőtt elfogadja azt. Az illetőknek nem annyira magával volt bajuk, mint inkább a korával. De megmagyaráztuk nekik – nem derült ki sem akkor, sem később, Markov kikre gondol önmagán kívül –, hogy ezen a hajón az egész legénység fiatal lesz.

Olyanokra van szükség, akiket nem béklyóz meg a régi, akadémikus gondolkodás, akik még nem sokat mozogtak tudományos berkekben.

Akik nem félnek egy-egy vadonatúj ötlettől, méghozzá olyantól sem, ami esetleg meghökkenti, ellenállásra készíti az öreg kopaszokat.

Adam bólintott. Fiatal legénység? Igen! Ott az ő kora tényleg nem jelenthet gondot. Mindig is jól megértette magát a vele egykorúakkal, az egyetemeken és a hajókon is. Markov folytatta:

– No és hol akadna több vadonatúj ötlet és kaland, mint éppen egy ilyen hajón? A „Hubbard”-hoz fogható jármű még sohasem készült a Földön. Nyilván hallotta, milyen viták folynak körülötte már nyolc éve. Még amikor csak egy projekt volt a fizikusok előtt, már akkor támadták sokan. Az alapötlet nem tetszett nekik. Mások a műszaki oldalon a prototípus-jellege miatt féltek. Illetve féltették és ma is féltik a legénységet. Engem is nagyon sokat támadtak. Még az a vád is elhangzott, persze főleg otthon Európában, hogy nekem semmi sem drága, áthajszoltam a projektet az összes pénzügyi bizottságon és tudományos intézményen, hogy magamnak állítok emlékművet, és végső soron talán a halálba hajszolom a szerencsétlen legénységet, amely nyilván oda fog veszni a hajóval együtt. Ezért döntöttem úgy, hogy a saját fiam is magukkal megy.

Adamot ez meglepte. Az európai főhivatalnokokról eddig nem ilyesmit hallott. Hogy sokszor hiúk és önzők, hogy olykor megvesztegethetők, ha nem is pénzzel, de kitüntetésekkel, előléptetésekkel... Ez a Markov talán más, gondolta.

Amaz közben nem vette le szemét Adam arcáról, úgy folytatta:

– Mirkonak is megvan minden végzettsége és gyakorlata, ami nélkül nem is tehetné a lábát a hajó fedélzetére. Így hát ez a fele rendben van. És remélem, senki sem fog vele kivételezni csak azért, mert az én fiam. Igaz, még csak huszonöt éves, de éppen eleget kódorgott már ő is az űrben, és ami fő: most már egy ideje csak a *Hubbard* hajtóműveire koncentrálni. Azokat tanulja teljes gőzzel. Szerintem nélkülözhetetlen lesz a fedélzeten.

Adam hallgatott. Neki ebbe úgyszincs beleszólása. Markov mintha eltalálta volna a gondolatát, máris mondta:

– Nem ön válogatja össze a legénységet annak ellenére sem, hogy ön lesz a hajó kapitánya... Adam. De a még bizonytalan posztokra eddig jelentkezettek kiválogatásában azért részt vehet. Még hozzá holnap, mert aztán őket is beiskolázzuk. Döntött már?

– Miről? – esett ki gondolataiból a fiatalember. Markov hirtelen elnevette magát, és ez Adam eszébe idézte, mire is várnak tőle választ. Nagyon őszintén jegyezte meg:

– Csak az első pillanatban lepett meg a dolog. Most már annyira természetesnek tartom, hogy nem is gondolkodom rajta. Hát persze, hogy elfogadom és... szóval, nagyon örülök neki.

Markov arcán volt még valami. Talán azt ecsetelte volna ismét, hányszor kellett a hátát tartania Adam kinevezése miatt. De nem erről volt szó:

– Szorosak a határidők és a pénzügyi keretek. Most tapostam ki belőlük az utolsó pár tízmilliót. Többet nem adnak. Ha nem sikerül a próbaút, ezek átharapják a torkomat – valahová lefelé intett, a padlóra. Adam értette: arra van a Föld. Az európai úrkutató hatóság mostanában lekörözte az amerikaiakat és a kínaiakat is, persze jobbra az oroszok segítségével. Végre azok is Európában élnek. De biztosan sokan áskálódnak a projekt ellen. Markov még vesztegetett rájuk pár mondatot:

– A legrosszabb fajta a tojásfejű, tudja, Adam? A „doc.hab.dr.prof.” Ezek a vénségek azok, akik el nem képzelhetik, hogy létezhet időutazás a valóságban is. Még hozzá kozmikus felfedezésekkel egybekötve. A mi fizikusaink közül néhányat a legszívesebben élve megnyúznának. Mióta beindult a terv, vagyis majdnem tíz éve, egyfolytában zajlanak a harcok. Az akadémikusok hajtóvadászatot indítottak nemcsak ellenünk, hanem a fizikusok ellen is, akik a projekt mellé álltak. Vesszőfutás az életük azóta is. Tudományos dolgozataikat nem közük

a hivatalos tudomány folyóiratai, sem az interneten, sem máshogyan. Még jó, hogy alapítottunk nekik egy internetes fórumot... Tudja, a lapjukat naponta több mint százezren keresik fel... és ez adja a reményt a jövőre nézve.

– Meg egy sikeres próbaút, ami egyben kísérlet is – Adam végre belelendült. – Ha elmegyünk és épségben visszajövünk ezzel a hajóval, betömjük a szájukat.

– Egy időre, csak egy időre – jósolta Markov borúlátóan. De tetszett neki Adam optimizmusa, ki is mondta:

– Időhajóra csak optimisták szálljanak fel. Ha egyetlen pesszimista lenne maguk között, már nem is fogadnék a sikerre.

Ebből Adamnak értenie kellett, hogy Markov ügyelt rá: alapos pszichológiai vizsgálatokon menjenek át a jelöltjei. Nem tűrte a negatív embereket, az ilyeneket már az elején kirostálta. Adam azért ránézett:

– Én nem voltam efféle vizsgálatokon.

– Dehogynem volt! Csak nem vette észre. Több mint két éve figyelem magát és a pályafutását. Bekérettem minden közbenső pszichológiai vizsgálatának eredményét – a számítógépére intett csak úgy hanyagul. „Benne vagyok, teljesen!” Markov megint sejtette, mire gondol:

– Adam Narbon, maga az én emberem. Magára bízom a fiamat is... És most menjünk.

– Hová?

– Megnézzük a hajót!

A lifttel most lementek az egyik alagsorba. Az épület idelent is hatalmas volt, a talaj alatt messze túlnyúlott a védőkupola szegélyén. Elektromos kocsi röpítette őket a gyéren világított alagútban. Közben Markov még egyszer megszemlélte Adamot. Magas, erős csontozatú férfi, az arca olyan, mintha egy kezdő szobrász faragta volna könnyen engedelmeskedő anyagból. Az ősei alighanem mediterrán területen éltek, a vonásai erre vallanak. Sötét haj, sötét szempár, napbaránított bőr. Tiszta vonások, semmi ránc, szinte kölykös kifejezés – még

harminckettőnek sem látszik. De valami félelmetes nyugalmat sugall. És látszik, az elmúlt években megszokta a parancsolást. Sugárzik róla, hogy szereti, ha a dolgok az általa elképzelt és akart rendben mennek.

A kocsipár kilométert száguldott egy sötét csöben. Aztán utasai valahol kiszálltak, jellegtelen „földalatti megálló” volt ez, bárhol lehetett volna. Ismét lift következett, amely egy toronyba röpítette őket. Annak csúcsán – nem voltak itt ablakok – úrruhát öltöttek. A szakfanderek szokványosak voltak, erősek és kényelmesek, amilyeneket Adam másutt is használt már.

– Amint innen kilépünk, két dolog történik – figyelmeztette Markov. – Az egyik: megszűnik a mesterséges gravitáció, el ne szálljon, Adam...! A másik: megpillantja az időhajót. Mindkét változás eléggé megrázó lehet még egy gyakorlott embernek is... Különösen a második műsorszám – most mintha némi vidámság lapult volna a férfi hangjában. Ám ez nem tévesztette meg a vendégét. Adam érezte, hogy komoly a figyelmeztetés.

Markov többet aztán nem szólt, míg ki nem léptek egy zsilipajtón.

Most fogta csak fel, hogy a Holdon van. Tudta eddig is, de nem gondolt rá. Gyermekkorától úgy élt, hogy folyton repkedett, úton volt a Földön, a Holdon, a Marson. 2047-ben ugyan a Földön született, de a szülei is sokat utaztak és őt mindig vitték. A családi legendáriumban az állt, hogy még fél éves sem volt, amikor először elvitték a Holdra, hisz apját oda szólította a munkája.

Egy pillanatra elvakította a nap. De a szakfander-sisak látómezején az egyik védőlemez azonnal lehúzódott, hogy védje a szemét. Kellemes, világosbarna lett most a látvány. Amikor aztán Adam elfordította a fejét – a Nap a hátuk mögé került – a lemez visszatért a helyére.

Fekete-fehér volt a látvány, de nem teljesen. A holdi talajt megvilágította a nap, ezért az fehéren, olykor szinte vakítóan ragyogott. Viszont az árnyékok mélyfeketék voltak, és nagyon élesen váltak el a fénytől. A légkör hiánya okozta ezt. Adam, egy messze kinyúló folyosón ment

– amíg a lába leért. Akkor vette észre, hogy ez nem is folyosó, csak annak váza. Mintha egy előremutató ujj lett volna, amely a fekete égbolt felé mered. Vastraverzes oldalak, alul pedig egy sűrű rács – ez volt a padló. A testsúlya csökkent, és ha nem kapja el időben a korlátot, máris felrepül. Még jó, hogy fent is volt egy rács, ez megakadályozta volna az elszállást.

Nem mozdult, hagyta, hogy a Hold vonzása visszatérítse a járórácsra. Attól kezdve óvatosabban mozgott, nem lökte el magát a ráctól. „Egyhatod a súlyom”, mondta magának, ahogyan oly sokszor már, ahányszor a Holdra jött.

A keze erősebben markolta a korlátot, amikor az űrben előre meredő folyosó végére ért. Markov is megállt, kissé félrehúzódott, mint aki testbeszéddel jelzi: most aztán lehet csodálkozni...!

És Adam valóban csodálkozott. Olyasmit látott, amit még soha életében. És ami keveseknek adatott meg 2079-ben – ez a gondolat benne vibrált, valahogyan úgy érezte, ez egy korszakalkotó dolog, már maga a látvány is! Ezt mindenkinek látnia kéne...! De nem jött ki hang a torlán, csak nézett szótlanul.

Az időhajó még nem volt kész, de itt-ott már látszott külső burkolata is. Ez égszínké volt. Ám a legtöbb helyen még kilátszott minden, ami belülről alkotja. Olyan érzése támadhatott a figyelőnek, hogy röntgenszeme van és átlát a szerkezeten.

Azt hitte, a vázát látja, de persze jóval több volt annál. Az időhajó egy hatalmas henger volt, amely már most, szerelés közben is egyenletesen forgott. Majdnem teljesen függőlegesen állt, és méltóságteljesen forgott. Pedig valahol nyilván rögzítették különösen erős kábelekkel, de azokat Adam nem láthatta onnan. Az egyharmad magasságában voltak Markovval. Kissé hátra kellett dőlnie, hogy legyőzhesse az űruha merevségét – mert most kiderült, hogy mégsem táncolhat benne. Annakidején az űrhajósképzőben mindig azt hajtogatták az oktatók: az a jó szkafander, amelyikben táncolni lehet. Régi ellentét feszült az

úrhajósok és a szkafanderkészítők között. A hajósok egyre tökéle-
tebbet, könnyebbet, puhábbat, sokoldalúbbat követeltek, amit persze
a készítők nem tudtak ilyen ütemben követni.

De ez a Hold volt, hát éppenséggel lebeghetett is. Adam óvatosan
hátradőlt, nem engedte el a korlátot. Most már kényelmesen lebegett
pár percig, akárha a vízen feküdne. Szemügyre vehette a hajó felső
részét is.

A henger legalább száz méteres átmérője imponáló volt. A hossza
meg több mint háromszáz méter... Adam hozzáértően kérdezte:

– A méretek százszor háromszáz, ha jól látom.

– Megtévesztőek itt a fényviszonyok, de majdnem annyi. Kilenc-
venötösör háromszáztizenkilenc. Ezek az optimális méretek, a konst-
ruktőrök szerint.

Sok helyet foglal el a hajtómű – jegyezte meg magában Adam. Köz-
ben a tekintete körbeszáguldozott, ide-oda ugrált. A gigantikus hengert
még innen messziről sem láthatta teljes egészében. Volt egy olyan ér-
zése, hogy hangya lett egy repülőgépmotorban, csak részeket láthat,
de az egésztől fogalma sincsen.

– A térbeli mozgatás hajtóműve mindössze nyolc százalékot foglal
el a légtérből. A temporális gépek viszont hatvannégy százalékot – így
Markov.

Adam nem tudta levenni a szemét leendő hajójáról. Ennek lesz a pa-
rancsnoka...? Csak állt döbbenetben és nézett. Olyan nagy volt, olyan
imponáló... Ugyanakkor olyan félelmetes is. Most egy pillanatra meg-
ijedt. Vajon elég lesz ő ehhez? Képes lesz irányítani egy ilyen monst-
rumot?

Csak amikor figyelmesebben és hosszabban nézte a hajó valamelyik
részét, akkor vette észre: ott bizony emberek dolgoztak. Néhány robot
is úszott a semmiben, kábellel rögzítve. Az emberek jobbára narancs-
színű szkafanderben, különféle színű sisakokban dolgoztak.

– Sehol nincs akkora dokk, ahová ez beférne. És különben is, itt a majdnem-súlytalanságban igen nagy elemeket mozgathatunk, így hamarabb összeállítható a szerkezeti váz.

– Most hol tart az építés? – Adam nem szégyellte a kérdést. Egy hagyományos úrhajót látva nem kellett volna kérdeznie semmit. Azonnal látta volna a készségi fokot. De ez itt... más volt, nagyon más.

– Kilencvenhárom és fél százalékon – Markov felelt az építésért is, a jelek szerint. Hangját a sisakja rádiója közvetítette. Nyilván más hullámhosszon, mint az építőké, mert akkor nagy hangzavar töltötte volna be az étert. Az úrben a munkások szeretnek sokat beszélni, mintha félelmüket úznék el a sok szóval. Igaz, egy mikrometeorit bármikor eltalálhatja őket, és odaveszhetnek. Ilyen az úr.

– És mikor lesz száz százalék?

Markov válasza rögtön kész volt, látszott, várta a kérdést:

– Harmincegy nap múlva próbaútra indul a hajó, Adam Narbon.

A fiatalember mélyet lélegzett, ami sóhajtásnak is beillett:

– Hány fő a legénység, és együtt vannak már?

– Kapitány úr, talán megbocsátja nekünk, hogy nem önre bíztuk a válogatást – mosolygott Markov szelíden, most nyoma sem volt itt gúnynak. Mintha még ő is a látvány hatása alatt lenne. Adam sem tudta elvonni a tekintetét, az egész beszélgetés alatt ott cikázott a szeme a kékes titánburkolattal még nem fedett, acélvázak és rejtélyes tartályok, szögletes, kerek és háromszögű szerkezeti elemek között. – Összesen nyolcan lesznek. Három nő és öt férfi. A többiekről még nem beszéllek, a fiamon kívül csak egy ember részvétele biztos. A többi helyért most zajlanak a tesztek, a válogatások, a vizsgák. A lényeg, hogy mind fiatalok lesznek, a maguk szakterületén a legjobbak, erre vigyázunk.

– Látom, sok pénz van már a KRONOMAT-Projektben – mosolygott Adam. Markov – visszafelé ballagtak a rácsok között, néha kissé lebegtek – nagyon természetesen beszélt most. Nem bizalmaskodva. Nem keltett olyan benyomást, mintha értékes belső információkat

szívárogatna ki atyai lekezeléssel a kapitánynak, aki éppen posztja miatt több infót érdemel, mint mások:

– Európa ezúttal bőkezű volt. Hiszen ezen a téren sem Amerika, sem Ázsia nincs sehol. Úgy lemaradtak az időutazások elméleti kutatásában, egyáltalán az időfizikában, hogy nem is látszanak a láthatár szélén... Brüsszelben nagy örömet okozott, hogy előálltunk egy biztosnak látszó tervvel. Nem sajnálták a pénzt, mert itt végre visszaüthetünk Amerikának, a kínaiaknak, a japánoknak is... ha ügyesek leszünk. No és persze, ha a professzorok elmélete valósnak bizonyul.

Adam tudta, kikre céloz Markov. A „professzorok”, csak így nevezték Európa-szerte azt a luxemburgi tudományos kört, amelyben legalább ötven időfizikus és más szakember ült. Szinte mind más és más országból jöttek, egész Európát képviselték, de ezzel keveset törődtek. Mint kiderült a dolgozataikból és kutatásaikból, önnön európaiságukkal foglalkoztak a legkevesebbet. Mindnyájan az idő megszállottjai voltak és mint ilyenek, nagyon igyekeztek. A legtöbbjüket már korábban kiutálták minden kutatóintézetből. Egyetlen akadémikus sem volt közöttük. Ezt valahogy természetesnek találták maguk is – a szótárunkban az „akadémikus” szitokszó volt, mínuszos jelző, negatív érzelmek kifejezője.

– Igazából tehát egy berepülésről van szó – mondta ki óvatosan Adam. Már régóta motoszkált benne a szó. Ám amikor átjöttek a zsilipen és átöltöztek, az időhajó imént lenyűgöző látványa már csak egy folt volt a szemében, agyában. Egy emlék, amely ugyan jövőt ígért, most azonban némi aggodalom csendülhetett ki a hangjából, mert Markov erre rögtön lecsapott:

– Igen, de maguk nem berepülőpilóták. Többek annál. A legénység összes tagjának legalább két diplomája van, néha igen meglepő párosítással. Valamit konyítaniok kell az időfizikához. A professzorok készítettek egy rövid anyagot, maga is kap belőle. Harmincegynéhány

nap múlva aztán meglátjuk, mire mennek a tudásanyaggal, és főleg a hajóval.

– Ha valamit elrontunk, nincs visszaút?

Markov sejtelmesen mosolygott.

– Egyszerre túl sokat akar tudni, Adam. Maga mindenesetre már a mai nappal szolgálatba lépett, ahogyan a többiek is rögtön azután, hogy a bizottság kiválasztotta őket Azt javasolnám, menjen le a Földre és pihenjen. És ezzel egyidőben készüljön fel az útra. Tanulmányozza ezt is – fényesen csillanó kicsiny lemezt tett átlátszó műanyag dobozba, és átadta Adamnak. – A rákészülés sohasem árt. Legyen mindig elérhető... *kapitány*.

2.

Jurjah felért a csúcra és megpihent.

Lihegett még, de most már nem is érezte a fáradtságot. Az imént még alább járt, a fák eltakarták a kilátást. Nem először mászott fel erre a hegyre, hát tudta, mi vár rá. De máskor nem volt ennyire teljében a nyár, mint most. Idefelé jövet hallotta a vadméhek zümmögését. Jó néhány nyár elmúlt azóta, hogy utoljára zümmögtek. Olyan rövid volt ez az évszak, hogy mire szegények elkezdték gyűjteni a virágport, már el is romlott az idő. Csoda, hogy túléltek ezeket a teleket.

Jurjah soha nem vált meg a fegyvereitől. Ha dolgát végezte egy bokor mellett, íja akkor is a hátán volt, a tegez bőrtasakja szintén. Ha valami zajt hallott, egyik keze rögtön az övéen lógó törre csúszott. Rénszarvasbőr nadrágja és zubbonya megvédte a szúnyogoktól, kígyók váratlan harapásaitól. Most izzadt bennük – de hát a nyár errefelé rövid. Jurjah már hallotta más vadászoktól, hogy valahol messze vannak olyan földek, ahol a nyár eltart kilencven vagy száz napig is! Nem hitte el. A tél, az igen. A tél nagyon hosszú tud lenni, kétszáz napig tart, ha rövidebb. Ha hosszabb, hát annál is több. De hogy a nyár...? Errefelé jó, ha negyven napig kavarognak a tajga fölött a mérhetetlen szúnyogfelhők, csörtetnék az állatok a mocsaras vadvizek között.

De most Jurjah már nem is gondolt erre. Jó meleg volt, szokatlanul jó, hát élvezte. Beszívta a levegőt, nagyot nyújtózott. Itt a csúcson nem kellett félnie vadállatoktól, de zsákmányt sem remélhetett. Ide inkább ragadozó madarak szállnak fel – nem messze látott is egy kopár, kiszáradt fát, mely ágait terpesztette. Biztosan innen figyelik a madarak a tájat. Arról árulkodott a fehér madárguanó is a fa alatt szerte.

A csúcson volt Jurjah és előtte terült el a hazája.

Erdő, erdő, ameddig csak ellátott. Fák tetejének zöld tengere – bár Jurjah sohasem látott tengert. A Nagy Tóról is csak az öregek meséltek néha, esti tűz mellett. És persze a legkeményebb telek idején, amikor

akkora hó esett, hogy még a vadászok sem indulhattak el. Egyszer mondta valaki, hogy a Nagy Tó semmi ahhoz képest, amilyen a tenger. Már a szó is olyan furcsa volt: tenger... Ha behunyta is a szemét, nem jött hozzá látvány, legfeljebb az eddig ismert tavakat próbálta négyszer-ötször odaképzelní egymás mellé. Jurjah eddig csak kisebb tavakat látott.

Mint most a tisztásokat, bár azokat is inkább csak sejtette, nem látta. Egyik sem volt olyan nagy, hogy innen fentről nézve megszakítsa a fák tengerét. Alant persze ott vannak valahol, árnyékokban lapulnak. Idefelé átment némelyiken. Ősi ösztön parancsolta, hogy mielőtt kilép a nyílt térre, álljon pár pillanatig, szemlélődjön, hallgatózzon. Csak utána lép ki a tisztásokra, és így tesz a többi vadász is. Aki kilép, láthatóvá válik, míg az erdőben szinte egy a fatörzsek, bokrok közül. Ha csöndben halad, és száraz ág sem roppan a talpa alatt, messzire juthat – láthatatlanul.

Jurjah boldogan kurjantott egyet. Idefent most nem volt vadász, áthágta az ősi szabályokat – nem törődött az állatokkal, a leendő zsákmánnyal. Most csak örült a melegnek és annak, hogy ilyen messzire láthat. A párás láthatár fogta meg a tekintetét. Vonzotta is egyben. Vajon mi lehet ott... azon a vonalon túl? Néha felment a kisebb dombokra, mint most erre is. Amazokkal összehasonlítva ez valóságos hegynek számított itt, a felföldön – ám még innen sem láthatott túl a határon. Az az összemosódó, szétfolyó vonal... Ahol a legtávolabbi fák koronája érintkezik az éggel, vagy csak úgy látszik...

A szeme is könnybe lábadt, addig nézte. Majd leült egy fa árnyékába, de akkor sem tett mást, csak nézte az erdőt. A végtelenség tudata belopózott az agyába. Felnézett az égre. Kéken nevetett rá – ez is ritkaság. Felhők sincsenek. Ez hát az igazi nyár? A nyár, amelyből eddig huszonnégyet látott.

Jurjah most nem gondolt semmi másra. A könnyű szél susogott alant, mégsem mozdultak a lombok. A zöld erdő és a kék ég valósággal

rabul ejtette a fiatal férfit. Hosszan, hosszan ült még a csúcson és mindenről megfélelkezve nézte az erdőt, az eget, a láthatár szélét. Boldog volt.